

Kamarád z Číny. Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 13. dubna 2023

Emmanuel Macron pobyl v Číně. Vzal tam s sebou i předsedkyni Evropské komise Uršulu Leyenovou. Macrona uvítali Číňané se všemi poctami, k Leyenové se chovali tak, jako kdyby tušili český ekvivalent jejího jména. Bez poct a trochu štítivě. Po návštěvě vykonal Macron projev. Doslova vykonal, jako potřebu. A začaly se slétávat mouchy, které do jeho slov vykousávaly výkřiky svého nesouhlasu. Na jednu stranu oprávněný a pochopitelný. Na druhou stranu už méně.

Asi bychom si měli položit základní otázku. Jaký chceme mít vztah s Čínou. A jaký vztah chceme mít s USA. Leyenová ve shodě se svými nohsledy by se chtěla na čínském ekonomickém rozmachu přiživit. Zároveň by chtěla, aby se členské státy od Číny co nejvíc odklonily a chovaly se jako naše předsedkyně Markéta Pekarová Adamová (dále MPA). S notnou dávkou drzosti, s minimem diplomacie a naprosto bez politického rozhledu. Pro funkci jí stačí jednosměrná zanícenost.

Emmanuel Macron ve svém projevu vyjevil světu, že by se Evropská unie měla stát sebevědomou a samostatnou velmocí. Napoleonka v sobě nezapře. Předpokládám, že součástí sebevědomé EU jako velmoci by byla i, mimo mnoha dalšího, společná armáda a postupná federalizace všech členských států. Což s sebou nese, jak vyplynulo ze slov Macrona, i to, že bychom se měli vymanit z vlivu USA, kde jsme už teď v roli vazala. Taková jedna velká americká kolonie, to je EU v kostce. A je to tak.

Ukázala nám to například reakce na dvě rakety, které dopadly z Ukrajiny na polské území a zabily tam dva Poláky. Sebevědomá Evropská unie a její sebevědomé členské státy by reagovaly samostatně. Ale čekalo se na to, až se americký prezident Biden probudí a vykoná stran nešťastného dopadu raket vyjádření. Ano, doslova vykoná, už zase. Polští představitelé už v tu dobu věděli, že rakety vypálila ukrajinská armáda, nikoliv ruská, přesto nechali celý svět čekat na to, až se probudí prezidentský senila z USA. Ač to pár hodin vypadalo, že třetí světová si zažila svou první kreaci ve světle reflektorů. To ukazuje na jasnou podřízenost zaoceánskému bratříčkovi s klackem v ruce.

Ukazuje nám to i útok na plynovody Nord Stream. V celé Evropě se tváříme strašně zmateně, nevíme, kdo to udělal. Svádíme to na nějaký ukrajinský indiánský kmen, který na kánoích vyrazil za pomstou. Přitom v hloubi duše tušíme (a potvrdil nám to investigativní novinář Seymour Hersh), že to prostě odpráskli Američané za spoluúčasti nějakého poskoka z Evropy. Poskoka rozměru státu, nikoliv jedince. Ale jako loajální vazalové mlčíme a netroufáme si vznést námitky.

Je hezké, že trpíme s Američany deklarovaným spojenectvím, ale takové spojenectví jeví známky pouze jednostranné výhodnosti. My jsme v pozici slouhy, Američané v poloze vedoucího. S klackem v ruce. Ohrožuje to i naši ekonomickou situaci. A to právě na příkladu našich vztahů s Čínou. Američané jsou s Čínou v ekonomické a diplomatické válce s náznaky na začátek nějaké nové pěkné proxy války, kde se Američané mohou pokusit ovládnout asijský prostor a odstrčit do pravěku po vzoru Ruska i Čínu.

A teď kde je v tom role Evropské unie? Podle představ USA někde u vesel a poslouchat americké rozkazy. Rozbít vztahy, diplomaticky se chovat jako MPA, tedy hystericky a zcela bez zkušeností. A stejně, jako se na Ukrajině vede proxy válka až do posledního Ukrajince, nebylo by od věci vést proxy válku (zatím tu obchodní) až do posledního Evropana. To je politika USA. Nikoliv politika Evropské unie. Tedy nikoliv politika sebevědomé a samostatné Evropské unie, která si buduje svou vlastní zahraniční i vnitřní politiku. Teď čekáme, až se probudí senila v Bílém domě, abychom mohli pod jeho taktovkou určovat vlastní zahraniční politiku.

A to není v pořádku. Není. Poté se „naše“ zahraniční i vnitřní politika může začít obracet proti nám. Je dobré mít na paměti, že v područí velmoci, jakékoliv velmoci, vždy upřednostníme její zájem před svým vlastním. Protože prostě musíme. Jako Bělorusko slouží Rusku, my sloužíme USA. Jako ti maňasci.

Čistě z pragmatického hlediska mluvil Macron rozumně. Evropská unie by se rozhodně měla stát plnohodnotnou velmocí, která nebude čekat, až se někde probudí nějaký senila a co z něj vypadne. To přece není náš zájem. Vůbec to není náš zájem. Protože senila sleduje hlavně ten svůj. A my bychom to měli vědět nejlépe, když jsme si prošli zkušeností v područí podobných senilů ze Sovětského svazu. To neznamena, že bychom měli USA jako spojence odkopnout a vyvolat s nimi diplomatické mrzení. Ale úloha poskoka bez vlastní vůle je prostě nedůstojná a ubohá. V tom s Macronem zcela souhlasím.

A pozor, jeden výklad slov Macrona předpokládá, že pokud bychom se zbavili vazalství na USA, přejdeme na vazalství na Číně nebo Rusku, budeme tím hrát na čínskou notu, podpoříme čínskou politiku. To jde ale naprosto proti myšlence Evropské unie jako velmoci. To je přesně ten poráženecký podtón, který pro svůj tragický osud rádi přidáváme. Ale copak je proti něčemu, kdybychom se nemuseli podřízeně klanět na žádnou stranu? Kdyby unie jednala skutečně s autoritou a zbytek světa ji neposílal přes běžnou cestovní linku i s ověřováním totožnosti, jak se to stalo Uršule Leyenové v Pekingu? Což bylo z čínské strany neskutečné diplomatické hulváctví... ale na druhou stranu i oprávněné. Za ta lejna, které Leyenová ukazovala vůči Číně jako diplomacii, se není ani čemu divit.

Poznamenám, že to, že jsou členské státy EU rozhárané a nejednotné, nehraje do karet jen Rusku, ale zároveň i USA. Logicky, Američané skutečně nepotřebují v Evropě jednotný a silný hlas, jim se jejich kolonie daleko lépe kormidluje v chaotickém neřízení v rukou podobných kreatur našeho politického nebe, jako je Uršula Leyenová. Nebo v rukou fanatického chaota, jakým je Franz Timmermans.

„V našem programovém prohlášení jsme uvedli, že se vracíme k diplomacii, kterou razil Václav Havel – a cestu na Tchaj-wan považují přesně za akci v tomto duchu. Naše vztahy nejsou jen o ekonomické vazbě, ale také o hodnotách a podpoře demokracie ve světě,“ napsala na svůj facebookový profil aktivistka MPA. A je to krásný příklad vazalské politiky podřízeného státu. Macron jel dělat velkou politiku do Číny, MPA jela dělat vazalskou politiku na Tchaj-wan. K naší ostudě. Dovolím si předpokládat, že s takhle hloupou rolí České republiky by snad nesouhlasil ani ten Václav Havel.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz